

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Maria Szymańska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Monika Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna w W.

przeciwko M. S., B. S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanych M. S. i B. S., zobowiązanych solidarnie, na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna w W. odsetki ustawowe od kwoty 256,21 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) za okres od 8 sierpnia 2014 r. do 11 sierpnia 2014 r.;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V GC 1358/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. S. i B. S. kwoty 1 969,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwani zawarli z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Spółka wykonała zobowiązanie wynikające z umowy. Natomiast pozwani, na dzień wniesienia pozwu posiadają nieuregulowane należności :

- kwota 256,21 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 24 lipca 2014 r. z terminem płatności do dnia 8 sierpnia 2014 r.,
- kwota 50,17 zł stanowiąca skapitalizowane na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie w/w faktury,
- kwota 151,66 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r. z terminem płatności do dnia 9 września 2014 r.,

- kwota 27,97 zł stanowiąca skapitalizowane na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie w/w faktury,
- kwota 301,88 zł wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 1 stycznia 2015 r. z terminem płatności do dnia 16 stycznia 2015 r.,
- kwota 42,80 zł stanowiąca skapitalizowane na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie kwoty wynikającej z w/w noty obciążeniowej,
- kwota 4,84 zł wynikająca z noty odsetkowej nr (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r.,
- kwota 167,41 zł wynikająca z rekompensaty za koszty odzyskiwania należności,
- kwota 795,34 zł wynikająca z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 29 maja 2014r. z terminem płatności do dnia 13 czerwca 2014 r.,
- kwota 171,62 zł stanowiąca skapitalizowane na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie kwoty wynikającej z w/w noty obciążeniowej.

Powód nadmienił, że w dniu 14 kwietnia 2015 r. umową cesji w/w wierzytelności zostały przeniesione z (...) S.A. na powoda (k. 2-7, 16-19).

W odpowiedzi na pozew pozwani M. S. i B. S. wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda solidarnie na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani zakwestionowali moc dowodową przedłożonych przez powoda dokumentów, podnosząc, że kserokopie nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem. Pozwani zakwestionowali również legitymację czynną powoda, podnosząc, że nie wykazał on przejścia na niego dochodzonych pozwem wierzytelności w drodze umowy cesji. Pozwani podnieśli, że powód nie wykazał roszczenia ani do zasady, ani co do wysokości. Podkreślili, że roszczenie jako takie nie może wynikać z samych dokumentów księgowych, ale musi zaistnieć określone zdarzenie, które stanowi podstawę roszczenia i podstawę do wystawienia odpowiedniego dokumentu księgowego, np. noty obciążeniowej. Pozwani zarzucili, że powód nie wskazał, co stanowiło podstawę wystawienia w szczególności not obciążeniowych i noty odsetkowej. Z ostrożności procesowej pozwani wskazali, że w 2014 r. zawiązał się spór pomiędzy nimi a (...) S.A. w kwestii zasadności obciążenia ich karą za wcześniejsze rozwiązanie umowy. Notą obciążeniową nr (...) z dnia 24 kwietnia 2014 r. (...) S.A. naliczyło karę w wysokości 6 543,83 zł, przy czym nie wykazało sposobu wyliczenia tej kwoty. Pozwani odmówili zapłaty w/w kwoty, ponieważ nie uznali ani co do zasady ani co do wysokości żądania (...) S.A. W następnym piśmie (...) S.A. obniżyło karę o kwotę 701,51 zł, przy czym operator w dalszym ciągu nie przedstawił sposobu, w jaki wyliczył wysokość kary. Pozwani podnieśli, że wysokość kary powinna być wyliczona oddzielnie do każdego z numerów zgodnie ze wzorem wyliczenia kary zawartym w § 4 ust. 6 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 27 maja 2011 r. Ponadto zarzucili, że zostali wprowadzeni w błąd przez pracownika (...) S.A. Pozwani wskazali również, że dokonali płatności za dwie dochodzone pozwem przez powoda faktury za usługi telekomunikacyjne:

- kwotę 256,21 zł na poczet faktury nr (...) w dniu 11 sierpnia 2014 r.,
- kwotę 151,66 zł na poczet faktury nr (...) w dniu 2 września 2014 r.

Pozwani podnieśli również zarzut przedawnienia roszczenia (k. 122-126).

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2017 r. powód wskazał, że dochodzi jedynie części należności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...), ponieważ objęta tą notą wierzytelność pieniężna jest świadczeniem podzielnym. Wyjaśnił, że kwota 167,41 zł stanowi równowartość kwoty 40 euro i jest dochodzona tytułem rekompensaty za koszty

odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Powód zakwestionował twierdzenie pozwanych o spłacie należności wynikających z faktur, wskazując, że wpłaty pozwanych zostały zarachowane na poczet zaległych świadczeń, jak również odrzucił zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń. Wyjaśnił, że naliczenie opłat za rozwiązanie umowy wynika z art. 57 § 6 ustawy prawo telekomunikacyjne (k. 145-151), zaś pozwani nie kwestionują samej zasadności ich naliczenia wobec przedterminowego rozwiązania umów.

W piśmie z dnia 10 października 2017 r. pozwani podnieśli, że powód nie uzasadnił podstawy roszczenia ani co do faktur, ani co do noty obciążeniowej. Nie wskazał, na jakie należności zostały zarachowane wpłaty dokonane przez pozwanych tytułem zapłaty za faktury ani istnienia zadłużenia pozwanych. Ponadto zarzucili, że powód nie wskazał, z jakiego tytułu zostały wystawione noty obciążeniowe – za jakie numery telefonów, za jaki okres, jaka była wysokość udzielonej ulgi (k. 299).

Sąd ustalił co następuje:

K. S., a następnie pozwani B. S. i M. S., na przestrzeni kilkunastu lat zawarli umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) sp. z o.o. w W. oraz następcą (...) S.A. Pozwanym został przypisany numer abonencki 1. (...). W ramach umowy pozwani korzystali z kilkudziesięciu numerów telefonów wykorzystywanych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...) usługi pogrzebowe i cmentarne” K. S. i (...) usługi pogrzebowe i cmentarne” s.c. (...).

W § 4 ust. 6 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarty został wzór wyliczenia kary za wypowiedzenie umowy przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego. Roszczenie miało przysługiwać operatorowi w odniesieniu do każdego numeru abonenckiego, który w wyniku rozwiązania umowy zostanie odłączony od sieci.

(bezsporne, a nadto dowód: umowy wraz z aneksami k. 20-34, 152-254)

Zgodnie z przyjętą praktyką B. S. systematycznie analizował oferty cenowe usług telekomunikacyjnych podmiotów działających na rynku celem ustalenia atrakcyjności cenowej umów posiadanych z (...) S.A., a także zwracał się do operatora o informacje w przedmiocie wysokości kar umownych za przedterminowe zerwanie umów celem ustalenia ewentualnych konsekwencji zmiany operatora.

O udzielenie powyższej informacji pozwany zwrócił się również w dniu 27 lutego 2014 r., kierując pytanie do opiekuna konta firmowego w (...) S.A. M. B. czy i jaka będzie wysokość kary za zerwanie umów dla numerów przypisanych dla numeru abonenckiego 1. (...), prowadzonego dla (...). Mailem z dnia 27 lutego 2014 r. M. B. przekazał prośbę pozwanych do innego pracownika (...) S.A. – G. G.. Mailem z dnia 28 lutego 2014 r. G. G. przekazała na adres poczty elektronicznej pozwanych informacje w sprawie kar umownych za zerwanie umowy dla konta 1. (...). Z informacji wynikało, że potencjalne kary miały być znikome, w łącznej wysokości 238,91 zł, przy czym dla większości z wyszczególnionych numerów kara umowna w ogólnie nie byłaby nałożona. Pozwani byli przekonani, że informacja dotyczy wszystkich numerów.

W konsekwencji pozwani wypowiedzieli umowy o usługi telekomunikacyjne dla konta 1. (...) w zakresie wszystkich numerów, poza jednym. Powodem wypowiedzenia umów było znalezienie operatora oferującego usługi telekomunikacyjne w atrakcyjniejszych warunkach cenowych oraz niskie konsekwencje finansowe związanych z wypowiedzeniem umów przed terminem, jakie pozwani spodziewali się ponieść, mając na uwadze uzyskaną informację mailową

(dowód: mail M. B. z dnia 27.02.2014 r. k. 132, mail G. G. z dnia 28.02.2014 r. k. 133-134, zeznania B. S. k. 309-310)

(...) S.A. wystawiło w dniu 24 kwietnia 2014 r. notą obciążeniową numer (...) naliczając karę w wysokości 6 543,83 zł, przy czym nie wskazało sposobu wyliczenia tej kwoty.

Pismem z dnia 13 maja 2014 r. pozwani odmówili zapłaty w/wym. kwoty oraz odesłali notę bez księgowania. Pozwani nie uznali wysokości żądania ani co do zasady ani co do wysokości, powołując się na informacje o konsekwencjach finansowych za zerwanie umów przedstawione w korespondencji mailowej z dnia 28 lutego 2014 r.

W dalszym toku postępowania (...) S.A. w piśmie z dnia 26 maja 2014 r. stwierdził, że informacja o wysokości kar umownych otrzymana przez pozwanych w dniu 28 lutego 2014 r. dotyczyła jedynie części numerów z konta abonenckiego. Ponadto operator wskazał, że opłata będzie obniżona o kwotę 701,51 zł, ale w dalszym ciągu nie przedstawił sposobu, w jaki wyliczył wysokość kary. W konsekwencji, w dniu 29 maja 2014 r. (...) S.A. wystawiła pozwanym notę obciążeniową nr (...) na kwotę 5 842,32 zł z tytułu niedotrzymania warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z terminem płatności do dnia 12 czerwca 2014 r. W nocie nie wskazano sposobu wyliczenia tej kwoty ani umowy jakiej dotyczy.

(dowód: nota obciążeniowa numer (...) z dnia 24.04.2014 r. k. 135, pismo pozwanych z dnia 13.05.2014 r. k. 136-137, pismo (...) S.A. z dnia 26.05.2014 r. k. 138, nota obciążeniowa nr (...) k. 39,

W dniu 24 lipca 2014 r. (...) S.A. wystawiła fakturę nr (...) za usługi telekomunikacyjne na kwotę 256,21 zł z terminem płatności do dnia 7 sierpnia 2014 r. W dniu 24 sierpnia 2014 r. (...) S.A. wystawiła fakturę nr (...) za usługi telekomunikacyjne na kwotę 156,50 zł z terminem płatności do dnia 8 września 2014 r.

Pozwani uiszcili należność za usługi objęte fakturą nr (...) w dniu 11 sierpnia 2014 r., a należność za usługi objęte fakturą nr (...) – w dniu 2 września 2014 r. Kwota 256,21 zł została przez (...) S.A. zaliczona na należności wynikające z noty obciążeniowej (...). W konsekwencji w dniu 24 sierpnia 2014 r. (...) S.A. wystawiła pozwanym notę odsetkową nr (...) z tytułu opóźnienia w płatności przedmiotowej noty obciążeniowej na kwotę 4,84 zł z terminem płatności do dnia 8 września 2014 r.

(dowód: faktura nr (...) k. 37, faktura nr (...) k. 38, elektroniczne zestawienie operacji za okres od 01.01.2014 do 01.12.2015 k. 130-131, nota odsetkowa nr (...) k. 40)

W dniu 1 stycznia 2015 r. (...) S.A. wystawiła pozwanym notę obciążeniową nr (...) na kwotę 301,88 zł z tytułu niedotrzymania warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z terminem płatności do dnia 15 stycznia 2015. W nocie nie wskazano sposobu wyliczenia tej kwoty ani umowy jakiej dotyczy.

(dowód: nota obciążeniowa nr (...) k. 41)

W dniu 10 marca 2014 r. cedent (...) S.A. w W. zawarła z cesjonariuszem (...) sp. z o.o. S.K.A. w W. umowę ramowa przelewu wierzytelności. W § 3 ust. 3 umowy ramowej cesjonariusz zobowiązał się nie dochodzić od dłużników jakichkolwiek innych wierzytelności (w szczególności tzw. opłat windykacyjnych) niż te które wynikają ze zbytego wykazu wierzytelności oraz z przepisów prawa polskiego.

Na podstawie porozumienia z dnia 14 kwietnia 2015 r. cedent (...) S.A. w W. przeniosła na cesjonariusza (...) sp. z o.o. S.K.A. w W. wierzytelności wymienione w wykazie 12/04/2015/BM/UM/ (...), w tym m.in. wierzytelności wobec M. S. i B. S., związanych z kontem 1. (...) i wynikające z dokumentów :

- nr (...) - kwota 301,88 zł,
- nr (...) – kwota 4,84 zł,
- nr (...) - kwota 151,66 zł,
- nr (...) - kwota 256,21 zł,
- nr (...) – kwota 5 372,08 zł.

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 47-62, porozumienie nr 12 z dnia 14.04.2015 r. wraz z załącznikiem k. 63-67, oświadczenie o zapłacie ceny k. 68, pełnomocnictwo k. 69, odpis pełny (...) S.A. k. 70-78, odpis pełny (...) sp. z o.o. S.K.A. k. 79-94, 95-102, protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników k. 103-106)

W sprawie V GC 1627/17 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Toruniu powód dochodzi od pozwanych zapłaty kwoty 4 576,74 z tytułu noty obciążeniowej nr (...).

(dowód: pozew w sprawie V GC 1627/17 SR w Toruniu k. 318-325)

Sąd zważył co następuje :

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów oraz uzupełniająco w oparciu o zeznania pozwanego B. S..

Sąd uznał za wiarygodne przedłożone przez strony dokumenty, w tym również przedłożone przez powoda dokumenty, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Wprawdzie pozwani kwestionowali ich moc dowodową, jednakże zastrzeżenia w tym zakresie były bezzasadne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 sierpnia 2013 r., I ACa 796/13, nie można odmówić wartości dowodowej złożonym dowodom tylko przez sam fakt nieumieszczenia na dokumentach potwierdzeń za zgodność z oryginałem. Należy bowiem pamiętać, że strona winna podnosić konkretne zarzuty dotyczące faktów istotnych dla wyniku sprawy i wskazywać z czym się nie zgadza. Jeżeli strona nie zgadza się z konkretnymi okolicznościami winna podać co zarzuca. Okoliczność niepotwierdzenia dokumentów za zgodność z oryginałem może być wówczas metodą dowodzenia określonych faktów, np. przez wskazanie, że określone zdarzenie kształtuje się odmiennie niż wskazuje na to strona przeciwna, a złożony przez nią dowód (niepotwierdzony za zgodność z oryginałem) jako przerobiony, podrobiony lub poświadczający nieprawdę nie może być środkiem dowodowym wiarygodnie obrazującym to zdarzenie.

Zarzucając brak poświadczenia dokumentów za zgodność z oryginałem, początkowo strona pozwana nie wskazywała, jakoby umowa z wierzycielem pierwotnym była przerobiona, a podpisy na niej sfalszowane. W kolejnym piśmie z dnia 10 października 2017r. strona pozwana zakwestionowała autentyczność noty obciążeniowej nr (...) z dnia 29 maja 2014r. na tej podstawie, że nota opiewała na kwotę 5 842,32 zł, a w załączniku do protokołu przekazania wykazu wierzytelności w wersji papierowej z dnia 20 kwietnia 2015 r. widniała kwota 5 372,08 zł. Sąd nie podzielił tych zastrzeżeń, ponieważ cedent miał prawo przenieść na cesjonariusza dowolny procent kwoty posiadanej wierzytelność, choć obiektywnie trudno znaleźć racjonalne uzasadnienie dla faktu cesji wierzytelności stanowiącej 91,95% kwoty, na którą pierwotnie opiewa nota.

Odnosząc się natomiast do niepoświadczenia za zgodność z oryginałem dokumentów księgowych, wskazać należy, że dokumenty księgowe nie wymagają podpisu.

Uzupełniająco Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań pozwanego B. S. (k. 309-310), które były spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwanych łączyły z (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dla pozwanych było prowadzone konto 1. (...), w ramach którego korzystali z kilkudziesięciu numerów. Nie było sporu również co do tego, że pozwani wypowiedzieli umowy zawarte z (...) S.A. dla konta 1. (...), z zachowaniem jednego numeru telefonu, działając w przekonaniu, iż kara za przedterminowe wypowiedzenie umów wyniesie łącznie jedynie 238,91 zł oraz że (...) S.A. obciążyła pozwanych opłatą za przedterminowe wypowiedzenie umowy w wysokości ostatecznie 5 842,32 zł (nota obciążeniowa nr (...) z dnia 29 maja 2014 r.) oraz dodatkowo 301,88 zł (nota obciążeniowa nr (...) z dnia 1 stycznia 2015 r.). Poza sporem był również fakt wystawienia przez (...) S.A. za usługi telekomunikacyjne faktury nr (...) w dniu 24 lipca 2014 r. oraz faktury fakturę nr (...) w dniu 24 sierpnia 2014 r., które – jak wyjaśnił pozwany – dotyczyły korzystania z usług telekomunikacyjnych na zachowanym numerze.

Przedmiotem sporu była natomiast przede wszystkim zasadność naliczenia kary za przedterminowe wypowiedzenie umowy (zasadność wystawienia not obciążeniowych) oraz zasadność zarachowania przez (...) S.A. wpłat dokonanych przez pozwanych w celu uregulowania należności wynikających z faktur na poczet innego rodzaju zadłużenia. Ponadto przedmiotem sporu była skuteczność umowy przelewu wierzytelności objętych pozwem (legitymacja czynna powoda) oraz kwestia ewentualnego przedawnienia dochodzonych w niniejszej sprawie roszczeń.

Powództwo podlegało oddaleniu praktycznie w całości.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż przyczyną oddalenia powództwa nie był brak legitymacji czynnej po stronie powoda. W ocenie Sądu powód posiadał legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, a umowę przelewu wierzytelności objętych powództwem ocenić należało jako skuteczną.

Pozwani zarzucili, że powód nie wykazał, iż przedmiotem umowy cesji była wierzytelność przysługująca pierwotnie (...) S.A. oraz że z przedłożonych dokumentów nie wynika, jakie dokładnie wierzytelności były przedmiotem tej umowy. Wskazane zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Załącznik do porozumienia nr 12 z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sposób jednoznaczny identyfikuje wierzytelności będące przedmiotem przelewu poprzez wskazanie ich wysokości, daty wystawienia dokumentu oraz terminu płatności dokumentu (k. 65-67). Wprawdzie w odniesieniu do noty obciążeniowej nr (...) z dnia 29 maja 2014 r. opiewającej na kwotę 5 842,32 zł wskazano kwotę 5 372,08 zł, jednakże jak już powyższej zauważono, cedent miał prawo przenieść na cesjonariusza wierzytelność w niższej wysokości niż wierzytelność wynikająca z noty obciążeniowej.

Na marginesie zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie powód dochodził z tytułu przedmiotowej noty obciążeniowej kwoty 795,34 zł, natomiast w sprawie V GC 1627/17 toczącej się równoległe przed Sądem Rejonowym w Toruniu powód dochodzi na tej podstawie (noty obciążeniowej nr (...)) zapłaty kwoty 4 576,74 zł. Nie ulega wątpliwości, iż powód mógł podzielić roszczenie na dwie części i dochodzić ich w odrębnych postępowaniach, natomiast suma tych dwóch części jest równa kwocie przelanej wierzytelności ($4\,576,74 + 795,34 = 5\,372,08$), zatem dochodzeniu roszczenia w kwocie 795,34 zł w niniejszej sprawie nie stoi na przeszkodzie negatywna przesłanka procesowa w postaci zawisłości sporu.

Ponieważ powód dochodził kilku roszczeń, poniżej osobno przedstawione zostaną przyczyny bezzasadności poszczególnych żądań.

Powód dochodził zapłaty kwot 795,34 zł i 301,88 zł wynikających z not obciążeniowych nr (...) (dalej w skrócie 653) i (...) (dalej w skrócie 472), które zostały wystawione przez (...) S.A. „w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Pozwani od początku konsekwentnie kwestionowali roszczenia z tego tytułu, podnosząc, iż powód nie uzasadnił podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia. Podkreślili, że roszczenie jako takie nie może wynikać z samych dokumentów księgowych, ale musi zaistnieć określone zdarzenie, które stanowi podstawę roszczenia i podstawę do wystawienia odpowiedniego dokumentu księgowego, np. noty obciążeniowej. Wskazując na tego rodzaju zdarzenie w postaci wypowiedzenia przez nich umowy przed upływem jej okresu, zarzucili, że operator w dalszym ciągu nie przedstawił sposobu, w jaki wyliczył wysokość kary. Pozwani podnieśli, że wysokość kary powinna być wyliczona oddzielnie do każdego z numerów zgodnie ze wzorem wyliczenia kary zawartym w §4 ust. 6 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 27 maja 2011 r.

Te zastrzeżenia pozwanych Sąd podzielił w całości. W ocenie Sądu powód nie wykazał roszczenia z tytułu wypowiedzenia przez pozwanych umowy przed upływem czasu jej trwania co do wysokości. Powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, mimo że taki obowiązek ciążył na nim na podstawie art. 6 kc. Wzór wyliczenia wysokości opłaty z tytułu wypowiedzenia umowy przed upływem okresu promocyjnego został określony w §4 ust. 6 pkt 2 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przy czym opłata powinna zostać wyliczona osobno w odniesieniu do każdego numeru abonenckiego (k. 24). Pozwani posiadali kilkadziesiąt numerów telefonów. W żadnym z dokumentów przedłożonych przez powoda nie została wyliczona kwota opłaty – osobno w odniesieniu do każdego z

numerów, mimo, iż kwestia ta była podnoszona konsekwentnie przez pozwanych od samego początku i postępowania reklamacyjnego w 2014 r. Do chwili obecnej takie zestawienie nie zostało przedstawione, również w toku niniejszego postępowania, zaś samo stwierdzenie powoda, że pozwani mieli świadomość konieczności uiszczenia kar umownych za przedterminowe zerwanie umów nie jest wystarczającym dla przyjęcia, iż ich wysokości została obliczona poprawnie. Ani pozwani, ani Sąd nie miał możliwości skontrolowania poprawności wyliczenia kar umownych naliczonych przez (...) S.A., ani co do kwoty wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) ani z noty obciążeniowej nr (...), której podstawa wystawienia również nie jest znana. W konsekwencji za bez znaczenia należało uznać objętą sporem okoliczność, czy wypowiedzenie umowy przez pozwanych było następstwem wprowadzenia ich w błąd przez pracownika (...) S.A.

Bezzasadność roszczenia z tytułu wypowiedzenia przez pozwanych umowy przed upływem czasu jej trwania przesądza również o bezzasadności roszczeń odsetkowych związanych z nieuiszczeniem w terminie należności wynikających z not obciążeniowych: roszczenia kwocie 42,80 zł (dotyczącego noty obciążeniowej nr 472), roszczenia w kwocie 171,62 zł (dotyczącego noty obciążeniowej nr 653) oraz roszczenia w kwocie 4,84 zł (również dotyczącego noty obciążeniowej nr 653).

Powód dochodził również zapłaty kwot 256,21 zł i 151,66 zł z tytułu wykonanych usług telekomunikacyjnych – kwot objętych fakturą nr (...) (dalej w skrócie 208) z dnia 24 lipca 2014 r. i fakturą nr (...) (dalej w skrócie 080) z dnia 24 sierpnia 2014 r. Pozwani przedłożyli dowód uiszczenia należności z tych faktur odpowiednio w dniach 11 sierpnia 2014 r. i 2 września 2014 r. (k. 130-131). Powód zaprzeczył, że wierzytelności wygasły wskutek zapłaty, wskazując, że wpłaty dokonane przez pozwanych zostały już uwzględnione w saldzie, a pierwotny wierzyciel (...) S.A. skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 451 § 1 kc do zarachowania wpłat dłużnika na poczet zaległego zadłużenia.

Zgodnie z art. 451 § 1 kc dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Zgodnie natomiast z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przesłanką skorzystania przez wierzyciela z uprawnienia przewidzianego w art. 451 § 1 kc jest posiadanie przez dłużnika kilku długów. Na powódzie spoczywał zatem ciężar udowodnienia, że pozwani posiadali wobec (...) S.A. kilka długów (a tym samym że (...) S.A. był uprawniony do zarachowania dokonanej zapłaty na poczet zaległego zadłużenia). Powód nie wykazał tej okoliczności. Tym samym zarachowanie przez (...) S.A. wpłat dokonanych przez pozwanych na poczet innego zadłużenia niż zadłużenie objęte fakturami nr (...) uznać należało za bezskuteczne. Podkreślenia wymaga fakt, że pozwani w tytule przelewu wyraźnie wskazali numery faktur, zatem ich wola uregulowania zadłużenia objętego tymi fakturami nie budzi żadnych wątpliwości.

Bezspornym było, iż płatność na poczet faktury nr (...) została uiszczona w terminie, a płatność na poczet faktury nr (...) została uiszczona po terminie – faktura płatna była do dnia 7 sierpnia 2014 r., a pozwani uiszcili należność w dniu 11 sierpnia 2014 r. Wobec powyższego, na podstawie art. 481 § 1 kc zasadnym było żądanie powoda obciążenia pozwanych odsetkami ustawowymi od kwoty 256,21 zł za okres od 8 sierpnia 2014 r. do 11 sierpnia 2014 r. W pozostałym zakresie roszczenia odsetkowe związane z nieuiszczeniem należności objętych fakturami nr (...) były bezzasadne.

Powód dochodził również zapłaty kwoty 167,41 zł stanowiącej równowartość 40 euro na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwani zakwestionowali uprawnienie powoda do naliczenia przedmiotowej opłaty, podnosząc, że w umowie przelewu wierzytelności cesjonariusz zobowiązał się nie dochodzić od dłużników jakichkolwiek innych wierzytelności, w szczególności tzw. opłat windykacyjnych. Umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2014 r. w § 3 ust. 3 faktycznie ustanawiała zakaz dochodzenia od dłużników jakichkolwiek innych wierzytelności (w szczególności tzw. opłat windykacyjnych), za wyłączeniem jednakże tych które wynikają ze zbytego wykazu wierzytelności oraz z przepisów prawa polskiego. W tym zakresie kwestią sporną było czy do łączącego strony stosunku zobowiązaniowego mogą być stosowane przepisy ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwani podnosili, że transakcją handlową jest umowa zawarta w dniu 18 i 21 września 1998 r. z operatorem (...)Centertel

sp z o.o., do której mają zastosowanie przepisy dotychczasowe, tj. ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która nie przewidywała uprawnienia wierzyciela do żądania rekompensaty kosztów odzyskiwania należności. Powód natomiast podnosił, że przez transakcję handlową należy rozumieć każdą transakcję wykonawczą, tj. również każde przedłużenie czy aneksowanie umowy stanowiącej podstawę istnienia stosunku zobowiązaniowego.

Powyższy spór okazał się nie mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ z uwagi na bezzasadność większości roszczeń powoda (z wyjątkiem niewielkiej części roszczenia odsetkowego) w sprawie brak było należności, której odzyskanie wymagałoby ponoszenia kosztów. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy wierzycielowi przysługuje rekompensata za koszty odzyskiwania należności od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 ustawy. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 ustawy w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Przesłanką powstania roszczenia z tytułu kosztów odzyskiwania należności jest zatem spełnienie przez wierzyciela świadczenia niepieniężnego i brak zapłaty przez dłużnika w terminie wzajemnego świadczenia pieniężnego. Skoro pozwani nie pozostawali w zwłoce z zapłatą co do zdecydowanej większości dochodzonych roszczeń, a jedno z nich spełnili trzy dni po terminie, roszczenie powoda o zwrot kosztów odzyskiwania należności w ogóle nie powstało. Uwzględnione roszczenie o zapłatę odsetek od kwoty 256,21 zł za okres od 8 do 11 sierpnia 2014 r. było tak niewielkie, że należało je pominąć. Jego wysokość była wielokrotnie niższa od kwoty 40 euro. Ponadto zapłata nastąpiła niemal niezwłocznie po upływie terminu, zatem nie było konieczności prowadzenia żadnych działań windykacyjnych.

Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda. Zarzut ten okazał się bezzasadny. W niniejszej sprawie zastosowanie miał 3-letni okres przedawnienia zgodnie z art. 118 kc. W myśl art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie staje się wymagalne z upływem ostatniego dnia przewidzianego dla zobowiązanego terminu do spełnienia świadczenia. Powód dochodził w niniejszej sprawie należności:

- z faktury nr (...) z dnia 24 lipca 2014 r., wymagalnej od dnia 8 sierpnia 2014 r.,
- z faktury nr (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r., wymagalnej od dnia 9 września 2014 r.,
- z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 1 stycznia 2015 r., wymagalnej od dnia 16 stycznia 2015 r.,
- z noty odsetkowej nr (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r., wymagalnej od dnia 9 września 2014 r.,
- z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 29 maja 2014r., wymagalnej od dnia 13 czerwca 2014 r.

Pozew został wniesiony w dniu 19 kwietnia 2017 r., zatem okres przedawnienia, liczony od daty wymagalności każdego z ww. dokumentów księgowych nie upłynął.

Ponieważ powództwo zostało uwzględnione jedynie co do odsetek ustawowych od kwoty 256,21 zł za okres od 8 sierpnia 2014 r. do 11 sierpnia 2014 r., znaczenie w sprawie miało jedynie to, czy upłynął okres przedawnienia wskazanego roszczenia odsetkowego. Roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie, chociaż powstaje z pierwszym dniem opóźnienia, staje się wymagalne osobno w każdym dniu opóźnienia i w związku z tym przedawnia się osobno za każdy taki dzień. Roszczenie o odsetki przedawnia się w sposób określony w art. 118 kc. Każde świadczenie odsetkowe powstaje z upływem jednego dnia i ulega przedawnieniu sukcesywnie z upływem trzech lat od tej chwili. Pozew został wniesiony w dniu 19 kwietnia 2017 r., zatem okres przedawnienia roszczenia odsetkowego nie upłynął przed tą datą.

Reasumując powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd w punkcie I. sentencji zasądził od pozwanych M. S. i B. S., zobowiązanych solidarnie, na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-

akcyjna w W. odsetki ustawowe od kwoty 256,21 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) za okres od 8 sierpnia 2014 r. do 11 sierpnia 2014 r., a w punkcie II. sentencji oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Ponieważ strona pozwana przegrała sprawę tylko w nieznaczej części, Sąd nałożył na stronę powodową obowiązek zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez pozwanych, na które składała się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).